

Forslag af N. Jensen, E. Olsen, Albertsen, S. Hansen, N. Andersen, Rjar, Winther, E. Hansen, M. Hansen, P. E. Olsen, R. Olsen, Rodtwitt, Mad- sen, A. Nielsen og Schroll:

ad § 1.

Ordet „ellers“ i næstsidste Linie udgaaer. Vedtoges eenstemmig med 58 St.

Derefter fattes Lovforslaget (see Tillæg A), efterat Thinget havde givet Afkald paa at høre det oplæse, under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 63 Stemmer.

Lovforslaget bliver nu at tilbagesende til Landstinget.

Man gik derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen: Tredie Behandling af: „Forslag til Lov om Tillæg til Loven af 2den Mai 1855.“ (2den Behandling findes i Tidenden Sp. 962, ff.).

Der var til denne Behandling intet Endringsforslag fremkommet.

Da Ingen ønskede at høre sig, fattes Lovforslaget (see Tillæg A), efterat Thinget havde givet Afkald paa at høre det oplæse, under Afstemning, og vedtoges eenstemmig med 62 St.

Lovforslaget gaaer nu til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af „Forslag til Lov om de fælles private Veies Fstansfættelse og Vedligeholdelse.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 971 ff.).

Schardt: Da nærværende Lovforslag er fremkommet omtrent i samme Skikkelse, hvori det i forrige Session blev indstillet af det da nedsatte Udvalgs Fleertal, kan jeg, der dengang blev valgt til Ordfører, fatte mig temmelig kort, idet jeg kun skal fremhæve ganske enkelte Punkter, der vare under Diskussion

i Udvalget. Man var aldeles enig om at anerkende, at der var mangfoldige Steder rundt omkring i Landet, hvor Lovforslaget vilde finde en særdeles nyttig og god Anvendelse, hvis det udkom som Lov, og vi søgte da at gjøre det faa godt som muligt, navnlig ved at begrænse det til Landdistrikterne, hvilke navnlig lide under de Mangler, som Lovudkastet skulde afhjælpe, medens vi meente, at Kjøbstæberne, der ere unbergivne andre Forhold, maatte see til selv at faae deres Veiforhold ordnede, enten ved særskilt Lov eller paa anden Maade. Dernæst vare vi ogsaa aldeles enige om, at Sogneforstanderskabet var den Autoritet, under hvem den første Behandling af disse Sager nærmest maatte fortere, og at det ligeledes maatte være den Autoritet, der nærmest skulde afgjøre, om en Veie skulde henhøre under Lovens Omraade eller ikke. Fremdeles vare vi enige om, at Forholdet med Hensyn til Deeltagelse i Vedligeholdelsen af saadanne Veie maatte afhænge af den Nytte og Brug, som Vedkommende havde af en Veie, og ikke af de andre Forhold, der vare berørte i det oprindelige Lovforslag, nemlig Hartkornet og Arealet; men det Punkt, der i Særdeleshed gav Anledning til Diskussion og Uenighed, var, til hvilken Autoritet Sager af denne Natur rettelig burde appelleres, naar Vedkommende ikke var tilfreds med den Afgjørelse, der havde fundet Sted i Sogneforstanderskabet. Fleertallet, der bestod af hele Udvalget med Undtagelse af et Medlem, der ikke mere er Medlem af Thinget, var enigt om, at saadanne Sager burde gaae fra Forstanderskabet til Landvæsenkommissionens Afgjørelse, medens derimod hiint Medlem meente, at de nærmest burde afgjøres af Amtsraadet som den Autoritet, der i Reglen afgjør Sager af lignende Beskaffenhed. De øvrige Medlemmer af Udvalget meente imidlertid, at disse Sager angik Eiendomsretter, og paa Grund af denne deres privatrettlige Karakter henhørte under Landvæsenkommissionens Afgjørelse som den Autoritet, der særskilt eksisterer her i Landet til at afgjøre slige Forhold, hvor der er Tale om Eiendomsretter, saasom Landvæsenssager og mange andre lignende. — Endelig blev man enig om, at der ingen Grund var til at foretage nogen Revision af de Be-